

Undergang imøde med tilbundne Øjne. Det var gaaet hende som Barnet, der havde forvildet sig i Skoven og af Skræk styrtede sig dybere og dybere ind i Vildmørket for tilsidst at blive Ulvens Bytte.

Da hun endelig lagde sig hen paa Sengen, var hun en Besvimelse nær af Udmattelse . . . Aa, havde dog bare hendes lille Mor endnu levet! Saa havde hun nu vidst, hvor hun skulde skjule sig med sin Skam. Til Meta kunde hun ikke komme efter det, som her var sket. Det maatte i hvert Fald vente indtil efter Skilsmissen, naar hendes Forhold i det hele var blevet ordnede. Men var det saa blot ikke for sent!

Klokken henved ti sad hun foran Spejlet og redte sig, da Karsten atter frygtsomt bankede paa. Hun lukkede ikke op. Svarede ham heller ikke.

Lidt efter hørte hun ham tage bort.

Saa snart han var gaaet, gik hun ind til Telefonen og ringede Asmus Hagen op for at høre, om han havde faaet nye Efterretninger fra Favsingholm. Hun traf ham ikke hjemme. Heller ikke paa hans Klinik kunde hun faa fat i ham. Han var bleven kaldt ud til en vanskelig Fødsel, blev der sagt.

Et Par Timer efter gentog hun Opringningen begge Steder, men med det samme Resultat. Det faldt hende da ind at sætte sig i Forbindelse med den Læge i Randers, som Asmus havde talt om. Ved